

Jamtlands Tidning.

STUDENT- OCH HEMBYGDSFÖRENINGEN JAMTAMOT, NORRLANDS NATION, UPSALA

NR 1/96 • ÅRGÅNG 25

Krönika

Hederspristagare

Debatt

och mer

Ledare.

Ja, så är det då dags igen; ett nytt år, en ny Redaktör och ett nytt nummer av JT. Vissa saker försvinner men Jamtlands Tidning består

Jag som skriver detta heter Erik Markstedt och är alltså er nye Redaktör sedan fyllnadsvalet på Julmotet 1995. Jag tänkte ta tillfället i akt och göra en kort presentation av mig själv. Jag är född i Upsala, uppvuxen på Frösön och nu tillbakaflyttad Upsalabo. Efter flytten hit 1993 har jag hoppat en del mellan olika kurser (bland annat en ettårig Informatörskurs) och har nu börjat läsa på Personalvetarprogrammet.

Jag kom i kontakt med Jamtamot rätt omgående tack vare min bror, BR ÖH em Daniel Markstedt, och har sedan invalet på Julmotet 1993 (vilket för övrigt utgjordes av en marvelös redogörelse om hoppbackarna på Frösön) bland annat varit annonsackvisitör för de senaste två numren av JT.

Nog om mig och över till detta nummer av JT. Som ni kanske märker är mycket av "lägguten" lik min företrädares alster. Detta har flera förklaringar. För det första är detta den första tidning av den här storleken jag gjort någonsin och därför har jag använt tidigare nummer som mall för arbetet. För det andra så hade jag ont om tid; jag ville gärna presentera hederspristagaren i någorlunda anslutning till Prismotet och gärna också komma ut med ett nummer innan Valmotet då Redaktör för nästa år skall väljas. För det tredje så anser jag att tidningen inte behöver byta utseende bara för att den byter Redaktör utan tjänar på ett någorlunda konstant utseende.

Som nämndes ovan har jag alltså varit annonsackvisitör för tidningens två senaste nummer och vän av ordning frågar kanske: "Var är annonserna?". Som svar på detta vill jag ange samma skäl som ovan: tidspress. Dessutom har de senaste numrens

annonsering och, inte att förglömma, stora inbetalningar från läsekretsen gjort att något direkt akut ekonomiskt behov av annonsintäkter inte föreligger. Jag vill dock poängtera att jag anser att annonsering i lagom stor skala, låt säga en dusk annonser per nummer, är bra och kan ge ett extra ekonomiskt tillskott till tidningen.

Vad anser förresten ni läsare om annonsering i JT? Eller tidningen i övrigt? Kom gärna med idéer, synpunkter, kommentarer, konstruktiv kritik, utskällningar, lovord eller vad ni vill. Postgiroblanketten är en utmärkt plats för detta. Eller skicka ett brev till adressen här nedanför. Skicka framförallt artiklar, debattinlägg och övrigt redaktionsmaterial (helst då på diskett), för kom ihåg Bröder, detta är inte bara en tidning för er utan även en tidning av er.

Med förhoppning om trevlig läsning, och Väl Mött på Mot!

/ Br Redaktör'n

Br Redaktör'n i kläds styrelsebandet av Br Hövdingen på Julmotet

Bäst betalande

BRÖDERNA FORTSÄTTER KOMMA in med frikostiga bidrag för att säkra Jamtlands Tidnings fortsatta existens. (Eller är syftet, måhända, att få se sitt namn i tryck?) Oavsett vilka den bakomliggande orsaken är så har det fått den positiva effekten att JT:s ekonomi är, om inte god, så i alla fall någorlunda stabil.

Här bör också meddelas att den gamla tio-i-topp-listan har gått i graven till förmån för den mer ideologiskt riktiga dubbeldusk-i-topp-listan som följer här nedan.

Särskilt bör BR Nenzelius belopp på 711:10 nämnas. Detta belopp är inte bara stort utan även kreativt konstruerat. (Det baserar sig på hans födelsedatum 071110.)

Läs och ta efter, Bröder!

DUBBELDUSK-I-TOPP-LISTAN

1	Br Carl Nenzelius	711:10
2	Br Petter Edman	333:33
2	Br Stj Anders Johannisson	333:33
4	Br Stj Hans-Peter Burman	300:00
4	Br Kurt Jonsson	300:00
4	Br Magnus Rönn	300:00
4	Br Bengt Svelander	300:00
8	Br Stj Lars-Olof Mattsson	280:00
9	Br Bernt Persson	267:89
10	Br Lars Ottosson	265:00
11	Br Olof Nilsson	250:80
12	Br Lars-Olof Andersson	250:00
12	Br Anders Häggman	250:00

Betala för JT:n och förbli prenumerant!

Jamtlands Tidning.

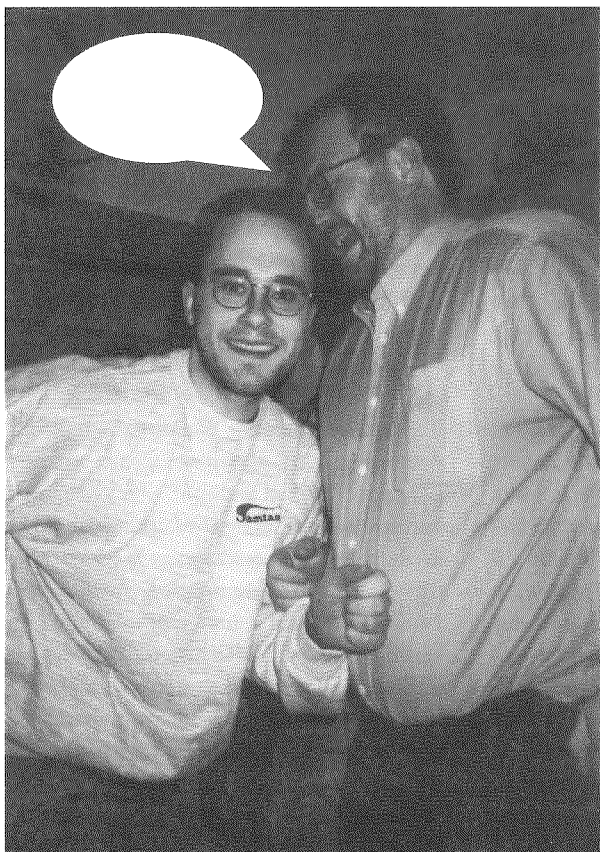
Tidskrift utgiven av student- och hembygdsföreningen Jamtamot

Redaktör och Ansvarig utgivare Erik Markstedt (tel. 018-242354), **Grafisk form** Johan A Larson och Erik Markstedt, **Foto** Johan A Larsson och Erik Markstedt, där ej annat anges **Omslagsbild** Sommarmotet 1995, **Prenumerationer** Lars-Göran Larsson (tel. 018-551539), **Postgiro** 183606-3, **Adress** c/o Norrlands nation, Box 612, 751 25 Upsala, **Upplaga** 500 ex., **Typografi** JansonText, Antique Olive & Oxford

innehåll

Det är inte lätt att vara Jamt – Br Festin d y mässar vidare	4
Brödernas kommentarer – en titt på postgirolapparna	5
Protokolldebatten går vidare – Br Stj PG och Br ÖH har synpunkter	6
Kolossen från Revsund – historien om ett horn	7
Minnen från Kammar'n – bordsbekymmer och kretsloppstänkande	8
Phontrattarna 40 år – Jamtinitierad orkester fyller år	9
Dispositionsfonden – del fyra, när du trodde att det var över...	10
Krönika – minnen från jubileumsåret	12
Hurusom – Br Ando går på kalas	15
Brandtal – Br Rally, Herjeådalens sista hopp, eldar Bröderna	16
Elsa Wallén – årets hederspristagare presenteras	17
Artut & Klent – ...och en styggvisa	18
Under suptallen – Brödernas bemärkta bravader	19
Br ÖH reflekterar – över Jamtamots betydelse	20

Pratbubblan

Va sa n Br Stj Hårstam just en gång igen?

Lämna in ett förslag till JT och ta chansen att få se ditt namn i tryck!

Student- och
Hembygdsföreningen

Jamtamot

Adress:

c/o Norrlands nation
Västra Ågatan 14
Box 612, 751 25 Uppsala

Hemsida:

<http://www.student.nu.se/nation/norrlands/jamtamot>

Postgöra:

66 95 93-6 (Jamtamot)
18 36 06-3 (Jamtlands Tidning)

Styrelsen vären 1996:

Br Pelle Andersson

Ordningsför., ÖH (☎ 52 59 34)

Br Torhald Eriksson

Hövding, H (☎ 50 81 54)

Br Örjan Festin

Gode, Gd (☎ 55 09 08)

Br Henning Richardsson

Skivare, Skr (☎ 46 20 62)

Br Kalle Jonsson

Fogde, Fd (☎ 46 03 56)

Br Andreas Hägglund

Gillevård, Gv (☎ 50 55 96)

Br Niklas Swanström

Sjuman, 7-m (☎ 46 46 39)

Br Thomas Folestad

Lekare, Le (☎ 50 48 89)

Br Joachim Henriksson

Minskank, Msk (☎ 55 14 52)

Br Erik Markstedt

Redaktör, Red (☎ 24 23 54)

Granskare:

Br Stj Björn Lundman

Br Björn Fredriksson

Samfundet kartotekets väner:

Br Stj L-G »Stasi« Larsson

Sammanställande (☎ 55 15 39)

I luvan på Bröderna

De heta debatterna rasar vidare!

Det är inte lätt att vara Jamt! Mot Avgrunden del 2

Br Örjan Festin mässar vidare om svårigheterna att vara Jamt för bröderna i allmänhet och honom själv i synnerhet

DET ÄR INTE LÄNGRE ENKELT att vara Jamt. Det är svårt. Allt oftare tvingas man dra ur jacket på telefonen och gå under jorden. Är det inte någon rabiat psykotisk broder som söker en, så är det en svårt frustande nationstorped som hemsöker en. Jämt får man höra en massa gnäll från någon mindre studerande flumstudent att man inte syns. Naturligtvis vill man slippa höra sånt bafs och håller sig undan.

Av Br Go Örjan Festin

Invald 1993

Följden blir ju, synsk som man är, att man inte syns. Det är ju självklart, men då tänds istället nationsblåslampan för att jaga liv i de redan så överarbetade styrelsebröderna. Effekten blir den motsatta mot den önskade. Istället för att jaga liv i oss så bränner den ner oss, på fläcken. Resultatet blir en utbränd Jamt utan mening och mål här i livet - en velourjamt. Sådana vill vi inte ha fler av. Det räcker så bra med de som redan finns.

Det är svårt att vara jamt, men ännu svårare att vara styrelsebroder i Jamtamot.

Varje mot tvingas man konfrontera någon fradgatuggande broder med vild blick och agera bollplank åt densamme. Skjuten blir man, och det från alla håll.

ÖVERDOS NARKOS

Men detta är inte det värsta. Det värsta är att mitt i stridens hetta, då orden haglar som värst, reser sig en Broder och börjar, precis som en överdos narkos, att söva Bröderna en efter en. Striden avstannar och krutröken lägger sig. Det enda som hörs är ÖH:s fnitter blandat med Brödernas snarkningar och en lugn sävlig stämma ackompanjerad av sitt eget nyckel-skrammel. Över slagfältet ljuder hans sövande röst och manar till besinning ibland Bröderna. Resultatet är som sagt enastående. Bröderna sjunker in i en djup drömlös sömn och reagerar inte längre på tilltal. Ingen har längre något att säga och Motet självdör. Svårt medtagen slutar ÖH, lika plötsligt som han började, att fnittra och tar åter kontrollen över Motet. Med ett par rejäla klubbslag och en handöl tar så Motet fart igen och fortgår som vanligt med avhandlande av sina sedvanligt allvarliga punkter. Men vart den så eldiga debatten tog vägen är det ingen längre som vet...

Så går det till i Jamtamot. Varje debatt följer samma mönster. Alla nya idéer blir behandlade på samma sätt. Samma bromsklossar och samma käppar tillämpas på varje nytt hjul som kommer rullande, för att stoppa upp det till snigelfart så att det självmant kan låta sig pulveriseras av ett sedvanligt utdraget Halvarlotteri. Skulle idén ännu inte ha dött då lotteriet är avslutat kan man ju alltid dra några lotter till...

Det är inte längre enkelt att vara Jamt, det är näst intill omöjligt. Vi i styrelsen tvingas, utöver Moten, hantera en nation

Artikelförfattaren under en av sina muntrare stunder

som uppför sig som en sjuk parodi på "marknaden. Moten kan i det närmaste jämföras med en stilla fjällvandring gentemot detta.

FABRICERADE FJÄDRAR

Tappas det en fjäder på denna nation blir det ingen höna, det blir fanimej ett helt hönseri, fyllt med ändlösa rader av ägg och kacklande höns. Överallt kacklas och pickas det, skvallras och nystas i trådar man tror sig se. Jamtamot är, till skillnad från många av de trådar man tror sig funnit, en verklig tråd. Vi existerar, men tråden är inte alltför lätt att få grepp om, ty den är hal. I panik försöker man få ett grepp om denna tråd men misslyckas för jämnan och då svär man svårt över Jamtamot och beskyller oss för allt möjligt. Man släpper alltså en fjäder, men innan man gör det fri-

seras den att se ut som någon fjäder ifrån fågeln 'jamtis vulgaris'. Den är alltså fabrikerad, inte alltid, men ibland och de gång-er den inte är fabrikerad är det frågan om en äkta 'jamtis neanderthalis'. Det uppstår hysteri. Jamtamots kurs vacklar och våra aktier sjunker, på grund av att ett ägg medvetet släppte en mer eller mindre påhittad fjäder om våra förehavanden.

Ibland är det till och med några av våra egna Bröder som ränner runt som skottspolar och slänger dessa veritabla kärnva-pen vilt omkring sig. Och detta bara för att rentvå sig själva! Bröder! Detta är oerhört! Sådana låga kreatur! Det finns femeteko-lonnare och defaitister mitt ibland oss!

DI GAMLE STYR

Det är inte längre enkelt att var Jamt, det är omöjligt. Ekvationen går inte längre ihop. Jamtamot är ett överbestämt ekva-tionssystem med för många variabler som säger samma sak. En institution skapad med endast ett syfte, att bevara sig själv. Detta är förvisso ett alldeles utomordent-

ligt mål. Jamtamot finns för att finnas till, för Jamtar och andra med hjärtat på rätt ställe. Ett enkelt mål kan det tyckas.

Men nu är det så att allt färre nya jam-tar söker sig hit, och än färre är det som frekvent besöker Mot och aktiverar sig. Anledningen är enkel. Gång efter annan får styrelsen höra av gålbeiningar att Moten inte är något för dem. Allt annat är bra med Jamtamot, utom just Moten. Man tycker att det varken är kul eller givande att gå på Mot. Detta beror, enligt utsago, inte på styrelsen, utan på att vissa äldre Jamtar finner nöje i att trycka ner gålbein-skärarna genom deras skor. Gålbein-skärarna tycker däremot att detta inte alls är kul. Effekten blir då självklart att Moten inte uppfattas som särskilt lugu-bra tillställningar. Detta i sin tur får till följd att styrelsen tvingas syssla med lugu-berheter och fiska gålbein-skärar utanför Motlokalen. Inne i Motlokalen är det som sagt di gamle som styr och bromsar varje försök till förändring. Dessa fasoner måste det bli ett slut på och föreningen ges till-

baka till studenterna, de som Jamtamot en gång grundades för och av. Med detta menar jag inte att alla äldre skall avlägsna sig från Mot, tvärtom, ni behövs, precis som alla andra Bröder och är varmt väl-komna. Istället manar jag till besinning och återhållsamhet. Ni behöver inte köra över gålbeiningarna fullständigt, det räcker så bra ändå med de prövningar dessa tving-as utstå genom att bara lämna Jamtland för att studera. Fortsätter det såsom det fort-satt kommer inga nya att bevista förening-en och följdaktligen kommer det heller inte att bli några nya styrelser. Jamtamot dör och sedan får ni gå någon annanstans och leva om.

Detta är inget skräckscenario. Det är en realitet. Så gott som varenda en av de nya anser att det är på det här sättet. Alltså måste Jamtamot förändras. Om så inte sker så kommer vi att vandra över stupet och gå hädan, precis som det första Jamtamot en gång gjorde. Detta vill varken ni äldre eller vi som är yngre vara med om.

Brödernas kommentarer

Br Red em har gått igenom Brödernas kommentarer till förra numret

IVANLIG ORDNING PUBLICERAR JT ETT urval av Brödernas kommentarer till förra numret. givetvis sorterade i ekonomisk ordning. Rent fjäsk är bortsorterat i möjligaste mån.

Av Br Red em Johan A Larsson

Invalid 1993

En Jamt skriver som han vill! [ang. "Texta läsligt!" på talongen]

/BR STJ Anders Johannisson,

Ber ödmjukt om ursäkt för den försenade betalningen som endast kan förklaras av en, av allt att döma, galopperande senilitet.

/BR Petter Edman

Jag dementerar bestämt att jag skulle ha skrivit ens en rad av Storjamtens Blåtands krior; däremot är han bra på diktamen, vilket är en helt annan sak...

/BR STJ Stefan Halvarsson

Det glädjer mig att br stj T. Nilsson bittat mina förfäder avbildade på Överbogdalstapeten. Faktum är att bonad 1 a är min antavla.

/BR STJ Thord Larsson-Graff

Fler artiklar om Jamtlands historia och förhållande till Norge, tack!

/BR Torbjörn Stockfelt

Jag som Broder med känsla för det lekamli-ga skulle önska mig någon rapport från en spritprovning (läs: Whisky).

/BR Torbjörn Eriksson

För billigt!

/BR Mats Wikström

Med hopp om en bättre Redaktör och fler och billigare Mot.

/BR Stefan Eriksson

Litterära delikatesser serverade av bl.a. Brr Sjölander, Möller m.fl. lyser verkligen upp till-varon. Dock bör omslagets valutanyckel även

inbegripa Klyktattarland med valutan SS (skvader-skin).

/BR Per-Johan Ahlzén

Kul att böra av Jamtamot igen! Häls n' Halvar.

/BR Anders Andersson

Ett exilliv är alltid tungt men JT skingrar dimman.

/BR Anders Forssell

Republiken borde byta president - man kan väl inte ha en Herjeåddaling som bor i Värmland?

/BR S A Hedlund

Je ha lese å gladd meg, Andos odysse te Ansätt'n synnerligen lesvård.

/BR Ville Roempke

Protokolldebatten fortsätter

denna gång med inlägg från Br Stj PG Norman och Br ÖH

EFTER ATT HA TAGIT DEL AV BR STJ Erik Erikssons synpunkter på Stormotet -95 fick jag inspiration att skriva ned några tankar om Jamtamots utveckling under 90-talet.

Av Br Stj Per-Gunnar Norman Invalid 1973

Om man vill sammanfatta 90-talet ur Jamtamots perspektiv så här i halvtid kan man konstatera att många bra saker har hänt (Heimmoten har blommat upp likdom JT, Kammar'n har rustats upp, vi har haft tre storstilade Stormot med mera). Samtidigt kan man dock konstatera att besöksfrekvensen vid vanliga Mot mestadels varit väldigt låg. Trots BR Stasis allt mer imponerande medlemsregister med över 1000-talet medlemmar brukar teckningslistan till ett vanligt Mot bestå av styrelsen, några gamla uvar samt ytterligare en och annan Jamt - de Mot som sägs utgöra ryggraden i Jamtamots verksamhet.

IEGENSKAP AV PÅ STORMOTET SITTANDE Skrivare samt, numera, ÖH vill jag komma med några kommentarer till P-G Normans insändare

Av Br ÖH Per-Olof Andersson Invalid 1994

Återbesöksfrekvensen bland nyinvalda är alldeles för låg. Det är ett faktum som vi alla känner till och orsakerna är många. Vad gäller protokollet som lästes upp på Stormotet, så var det alldeles för långt. Därmed inte sagt att det är fel på Skrivarsysslan i dagens form. Det är en viss skillnad att som Skrivare ha fyrtio åhörare, varav majoriteten var med på det Mot som beskrivs, och att försöka intressera 140 debattglada Bröder för något de inte varit med om, när de hellre vill prata med Bröder de inte sett på årtal.

Antalet gälbeinskrävar har vad jag förstår varit ganska normalt, relativt många blir också invalda men ytterst få återkommer regelbundet.

Det finns naturligtvis många skäl till att de nya inte engagerar sig och att de äldre slutar gå förutom vid speciella tillfällen såsom Stormot och Julmot, men det är ingen hemlighet att ett tungt vägande skäl för många är de segdragna förhandlingarna och den sena middagen. Speciellt som vi numera oftast bara har en Motlokal att tillgå - det vill säga inget reträttrum där man kan samspråka fritt. Många människor föredrar helt enkelt att göra andra saker en fredag- eller lördagkväll än att sitta rakt upp och ned på en stol i 5-6 timmar och lyssna på förhandlingar.

En del av förhandlingarna utgörs - som STJ Eriksson var inne på - av protokollsläsning. Jag framförde samma synpunkter till BR Goden dagarna efter Stormotet om det långa protokollet och blev något förbryllad över svaret: "Skrivaren hade gjort sitt bästa för att korta ned protokollet."!

Jag tror helt enkelt att senare tiders Skrivare har missuppfattat sin uppgift. Det

enda man kan kräva av en protokollförare är att fattade beslut skrivs ned. I princip skulle en sida räcka. Vad som i övrigt finns nedskrivet är upp till Skrivarens omdöme. Det har utvecklats en olycklig praxis inom Jamtamot att allt som händer och sägs skall finnas med i protokollet. Det måste vara den otacksammaste posten av alla att vara Skrivare - att ägna dagar, ja kanske veckor åt att skriva en lång krönika som endast ett fåtal orkar lyssna på.

Jag vet att det finns Bröder som inte tycker som jag. "Det ska vara svårt att gå på Mot" eller "På Jamtamot ska man inte äta före midnatt" är exempel på uttalanden som ibland hörs - halvt på skämt, halvt på allvar. De Jamtar som anser detta på allvar utgör trots allt en minoritet.

I slutändan handlar det om vilken inriktning Jamtamot ska ha - ska det vara en förening där flertalet manliga studenter från Jamtland och Herjedalen kan känna sig hemmastadda, eller ska det vara en förening för ett litet urval speciella förhandlingsmänniskor?

På ett vanligt Mot brukar dock protokollet vara ett inslag som väcker både skratt och livlig debatt. Det är inte länge sedan Skrivaren alltid anklagades för att skriva torftiga protokoll. Mer detaljer efterfrågades. Skrivarna har naturligtvis tagit till sig av detta vilket lett till dagens omfångsrika protokoll. Nu har en övre gräns nåtts och viss förkortning kanske vore bra eftersom klockan hinner bli mycket innan protokollet godkännts; det handlar dock om föreningens inriktning. Är man, som BR STJ Norman, en inbiten velourjamt känns naturligtvis varje minut utanför fredagsjazzens damanhopning som en evighet. Jamtamot skulle naturligtvis kunna avskaffa allt vad förhandlingar heter, och direkt äta middag med påföljande uppbrott, men avskaffar vi inte oss själva då? Det är trots allt inte så många kvällar per år som det är Mot, och de utgör ett pikant avbrott i ordinarie nöjesliv.

En uppdelning av skrivarposten i två tror jag inte på. Vilka beslut skall anses tillräckligt viktiga för att protokollföras? De flesta platsar nog bättre i krönikörens berättelse som därmed skulle bli som nuvarande protokoll. Många kommittéer skulle behövas innan någon gräns posterna emellan skapats. En lösning på problemet är snarare att hålla fler sammankomster utanför Moten där nyinvalda får lära känna varandra. Detta på bekostnad av ett Mot per läsår. Även med sju eller åtta Mot per läsår är verksamheten frekventare än under större delen av föreningens historia. Med fler alternativa arrangemang skulle gemenskapen på Mot öka, och det är vad jag tror behövs.

ATT JAMTLAND ÄR DET LANDSKAP som producerat de största älghornen torde vara allmänt känt. Det största av dessa horn, Revsundshornet, har dessutom en intressant bakgrund.

Av Br Skr Henning Richardsson
Invald 1994

Det hittades sommaren 1955 av några fiskande pojkar i Revsundssjön i närheten av Revsunds kyrka. Hornet uppmättes till otroliga 414 poäng. Taggantalet var 30

Stockholmare och sommarstugeägare fastnar år efter år och tvingas köpa nya nät till fromma för ortens järnhandel.

Man kom fram till att älgen skjutits 1945, det vill säga tio år tidigare, och det blev svårt att utreda vem som fällt bjässen. Det fanns några misstänkta farbröder men de yppade intet trots att brottet var preskriberat. Det faktum att hornet hittades samma år som preskriptionstiden löpte ut gjorde att misstankarna riktades mot personer närstående till pojkarna som hittade hornet. Ingen kunde dock bindas vid brottet, men att tvingas sänka det marvelösa hornet i sjön torde ha varit straff nog för skytten.

på Södra skogsägarnas kontor i Skövde. Revsunds jaktvårdskrets har gjort fruktlösa försök att köpa hornet för att placera det på en lämplig plats någonstans i Bräcke kommun.

Den vakne läsaren ställer sig nu frågan: "Kan hembygdsföreningen Jamtamot stillatigande åse detta missförhållande?" "Är inte tiden mogen för Jamtamot att agera i syfte att återföra Revsundshornet till Jämtland där det hör hemma?" "Kommité, säg?" Under tiden kan vi bara hoppas att avkommer till denna koloss fortfarande vandrar omkring i vårt vackra landskap.

Kolossen från Revsund

Br Skrivaren berättar en intressant historia som innehåller det mesta: förslagna nätmånglare, tjuvskytтар, velocipeder och ett gigantiskt älghorn

och spännvidden mellan skovlarna var 149 cm. Detta var Europas största horn ända fram till 1982, då Voulerimhornet, som uppmättes till 420,2 poäng, petade ner Revsundshornet från tronen. Revsundshornets rekord blev dock inte officiellt då skovlarna monterades på ett konstgjort pannben. Revsundshornet deltog inte heller på några utställningar. Konstgjort pannben eller ej, det var länge Europas största älghorn.

Hornet hittades alltså av några fiskande pojkar. De skymtade något under vattenytan och trodde sig först ha funnit en kyrkängel eller något annat inventarium från den närliggande kyrkan och de beslöt sig för att bärga föremålet. Det visade sig inte vara någon kyrkängel utan Europas största älghorn. Förklaringen till att hornet fanns på denna ovanliga plats var att älgen hade tjuvskjutits och att skytten därför inte vågade behålla sin trofé. För att göra sig av med bevismaterialet sänktes hornet i vatten. På platsen hittades flera horn, dock inget i samma storlek.

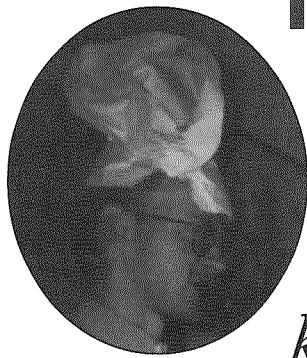
I vissa delar av Jämtland är förfarandet med att sänka älgskallar så vanligt att det är nästintill omöjligt att lägga ut nät i dessa vatten. Få saker fastnar i ett nät som ett älg huvud med horn på. Lokalbefolkningen känner givetvis till dessa platser, men

Hornet visas upp av en av dess upphittare

FOTO: SVEN SWAHN

Den dåvarande jaktvårdskonsulenten i Jämtland, Sven Swahn, blev naturligtvis intresserad av hornet och erbjöd pojkarna en varsin velociped i utbyte mot hornet. Hornet såldes åt annat håll och sitter idag

Minnen från kammar'n

Br Stj Nischa förtäljer hurusom ett bord donerades, destruerades och reparerades och ger några synpunkter på kretsloppstänkande

UNDER DEN VÅG AV FÖRÄNDRING som svepte fram över kammar'n under tidigt 90-tal minns jag speciellt de bekymmer ett bord åsamkade oss. Jamtamot hade nämligen sedan länge haft ett gammalt Orvarbord på kammar'n. Bordet var förvisso stabilt och fullgjorde sin uppgift som bord på ett charmant sätt men problemet var att det var för stort för att egentligen rymmas och att det var omöjligt att sitta i en soffa och bekvämt kunna förflytta objekt, exempelvis en pilsnerflaska, till dess yta utan att behöva sträcka på sig.

Av Br Stj Thomas Nilsson
Invalid 1988

Missnöjet grodde och när våra sinnen slutligen fick nog av den irriterande möbelen beslutades att bordet skulle bort. Ut! Iväg!! Tanken slog oss att samtidigt kunne åtnjuta lite välvilja på nationen genom att donera bordet tillbaks till nationen.

En skrivelse lämnades till kuratelet och som sista punkt på nästa landskaps dagordning lästes motiveringen till vår donation upp inför norrlänningarna och det väckte naturligtvis berättigat jubel. Bordet lyftes under högtidliga former ut ur kammar'n och alla var nöjda, åtminstone några dagar. Till vår stora grämlse syntes nationsledningen nonchalera vår gåva. Bordet stod kvar i korridoren på studentvinden och belamrades med allehanda skräp. Vi kände oss svikna, minst sagt. Missnöjet grodde

ånjo och bordet återuppväckte känslor av irritation och vrede.

När vi så haft en mindre middag på Nation och damsällskapet tröttnat och

Brr Nyman, Sjögren och Undertecknad beslöt att lösa bordsfrågan omedelbart just denna natt. Olika förslag dryftades knappast utan det enda tänkbara alternativet var att offra bordet på Spegelns tak.

lämnat oss på kammar'n för sena kvällsförhandlingar insåg vi att vi måste gå till handling. Brr Nyman, Sjögren och Undertecknad beslöt att lösa bordsfrågan omedelbart just denna natt. Olika förslag dryftades knappast utan det enda tänkbara alternativet var att offra bordet på Spegelns tak. Biografen Spegeln ligger ju som bekant bredvid Norrlands och en fiffig arkitekt hade redan ombesörjt transportsträckan dit via en nödutgång som mynnade i en brandstege och med tanke på fallhöjd med mera torde det inte vara

Snabbt stötte vi på patrull. Dörröppningen var för trång för att låta bordet slinka igenom. Efter en stunds funderande stukades bordsbenen en aning, endast tillräckligt för att tillåta penetration av öppningen.

något problem att frakta bordet på dess sista färd snabbt och geschwindt.

Muskler spända som stål lyfte det otympliga bordet på dess hädanfärd. Snabbt stötte vi på patrull. Dörröppningen var för trång för att låta bordet slinka igenom. Efter en stunds funderande stukades bordsbenen en aning, endast tillräckligt för

att tillåta penetration av öppningen. Nödutgångsdörren öppnades, den kyliga upplandsvinden slog emot oss och vi stretade vidare ut på brandstegen. Meddels en

enorm kraftansträngning lyftes och hävdes bordet iväg i en vacker parabel och landade med ett brak på Spegelns tak. Jublet visste inga gränser. Ett lyckorus fyllde våra sinnen och entusiasmen frodades. Mer! Mer! Vi måste rena studentkorridoren!

Nästa objekt blev ett annat, mindre, bord som sannolikt ställts ut i korridoren av en annan förening i syfte att efterlikna Jamtamots agerande. Br Sjögren ansåg tydligen att det var lika bra att stuka bordet omedelbart och hoppade med kraft och elegans mot bordskivan. Bordet var san-

nolikt tillverkat av segvuxen jamtsk fura emedan det stod emot den ursinnige Br Sjögrens attacker på ett förvånansvärt tåligt sätt.

Under denna rit ser jag i ögonvrån att ytterligare en aktör trätt in på arenan, nämligen en av klubbverkarna. Hennes blick var fylld av oförståelse och misstro.

Jag sade till BR Sjögren: " Hmmm, det är kanske bäst att vi ger oss nu, Ville ". BR Sjögren som ej upptäckt närvaron av klubbverkarn svarade exalterat: " Vänta, ett par hopp till så..." och fortsatte processen. Till slut upptäckte även BR Sjögren att det var bäst att sluta. Det blev tämligen tyst i korridoren. "Vad gör ni?" "Vad håller ni på med?" Frågorna haglade över oss.

När det hela lugnat ned sig var det dags för nästa urladdning. Klubbverkarens örnögon upptäckte att det bord som ingen tidigare känts vid var borta. Saknaden nu syntes enorm.

Reningstankarna förmedlades inför döva öron och något gehör för vår insats fick vi minsann inte.

När det hela lugnat ned sig var det dags för nästa urladdning. Klubbverkarens örnögon upptäckte att det bord som ingen tidigare känts vid var borta. Saknaden nu syntes enorm. En ny störtflod av angrepp, anklagelser och förebräelser haglade över Bröderna. "Ja, ja, vi lovar att hämta bordet." Sagt och gjort, vi klättrade nedför brandstegen och ut på Spegelns tak. Bordet låg tämligen stukat och grinade åt oss i månskenet. Alla som en gång slängt ut ett bord är väl införstådda med hur enkelt detta är jämfört med att bära upp detsamma uppför en vindlande brandstege. Vi slet och släpade bordhelvetet med svetten forsande ur porerna. Sakta men säkert bärgades bordet centimeter för centimeter. Understecknads byxor revs sönder, träffisor fyllde våra handflator och trots klubbverkarens bistra min i dörröppningen fortsatte vi tills bordet och dess avlossade beståndsdelar åter befann sig på studentvinden. Något tack var tydligen inte att förvänta och när parterna skilts åt och lugnet åter lägrat sig på kammar'n vidtog sakliga och intressanta diskussioner gällande bordets återställande och vi skildes åt utanför Nationen, och var och en gick hem till sig.

Nästa dag var Understecknad uppe på studentvinden och limmade ihop bordet till nära nog originalskick. Dagen därpå anlände BR Nyman, sannolikt ovetandes om mina insatser, och ersatte alla böjda skruvar och försatte bordet i utställningsskick. Av bordets vidare öden och äventyr känner jag intet. Sannolikt vårdades det ömt hos klubbverkarna några veckor innan det förpassades till en sopcontainer eller dylikt när de tröttnat på det.*

Vad kan man lära sig av en slik episod? Tja, dels inser man ju tingens förgänglighet och samtidigt att vi alltid har möjlighet att återställa saker och ting om hjärtat sitter på det rätta stället. Att Jamtamot varit föregångsmän inom kretsloppstänkandet torde vara uppenbart för alla som bevizat Mot eller kammar'n. Tänk bara på Jamtarna själva. Vi har ju exempelvis BR

Festin som bär gener från Storjamen och kulturpersonligheten Erik Festin, far och son Oscarsson och många fler inom kretsen. Huruvida dessa avkommor, på samma sätt som trasiga bord, kan försättas i skick som föregångarna torde vara en öppen fråga.

Mer påtagliga exempel på kretsloppstänkande är ju de ständigt återkommande diskussionspunkterna gällande rösträkarnas lokalisation, vad en enkel till sta'n kostar och yttrande typ: "Jag minns höstmotet 1972 då vi diskuterade just den här frågan". Vi bär alla inom oss en andlig Särinner. Döda ting cirkulerar även på Moten. Tänk bara på alla vinster från Halvarlotteriet som återanvänds och lottas ut ånyo och aldrig synes lämna nationen, eller tavlan "En Jamts uppvaknande" vars recirkulering vid denna tidpunkt nått internationell berömmelse.

Även döda Jamtar cirkulerar på Mot, inte bara på det andliga planet. Antag att en stycke Jamt avlider och begravs i jamtsk jord och att varje Jamt innehåller 40 kg vatten, 20 kg kolhydrater, 10 kg protein och 5 kg ben. Enkel överslagsräkning ger vid handen att detta motsvarar ca 3000 mol substans, det vill säga 18 1029 molekyler - ett astronomiskt belopp! Antag vidare att en potatis gror i kalkrik jamtsk jord så inses lätt att denna delikata rotfrukt innehåller flera tusen molekyler av Jamt som återvänder i ny skepnad på tallriken - häpnande! Bröder, öka graden av Jamtifisering - ät mat producerad i Jamtland!

(*Sanningen är faktiskt den att ovannämnda bord blev utslängt från ovannämnda vind ner på ovannämnda tak på en fest, en vecka senare, av ett sällskap bestående av bland andra ovannämnda klubbverkare! / Br Reds anm.)

Jamtsk studentorkester 40 år

HUR MÅNGA KÄNNER IDAG till att Norrlands Nations studentorkester Phontrattarne bildades inom Jamtamot? BR STJ Nils Sjölander berättar här orkesterns historia.

Av Br Stj Nils Sjölander Invald 1976

I Jamtamots jubileumsskrift till Stormotet 1985 skrev BR Sture Lidén ett intressant och underhållande bidrag betitlat "Redningscorpsen". Eftersom skriften idag endast finns i Jamtamots arkiv kan det kanske vara på sin plats att referera litet ur artikeln.

Initiativtagare till orkestern var den nyligen avlidne Lars Hamberg (från Stugun, brorson till den kände Per-Martin), senare verksam i många år vid Sveriges Radio i Malmö, och en mångårig skribent rörande Jemtlandica i ÖP och annorstädes.

När A4 i Stan lade ner sin musikkår i mitten av 50-talet såldes instrumenten på anbud. Jamtamot avsatte en summa av 100 kr för instrumentinköp och fick då tre blås-instrument av varierande kvalitet. Efter något övande och anslutning av ytterligare blåsare, debuterade orkestern under namnet "Redningscorpsen" på ett Mot i februari 1956.

Den offentliga debuten tog plats på Valborg samma år då corpsen spelade för massorna från nationens balkong. De följande åren spelade de regelbundet på Mot; fler och fler blåsare anslöt sig och omkring 1960 breddades rekryteringen också formellt till att omfatta hela Norrlands Nation. Det nya namnet hade ett av UrPhonen, Jan Gavelius kommit med något år innan.

UrPhonen var:

Br Lars Hamberg	(Trumpet)
Br Sture Lidén	(Ventilbasun)
Br Bengt Edwall	(Trumpet)
Br Magnus Hjelm	(Tuba)
Sven Mattsson	(Trumpet)
Br Jan Gavelius	(Klarinett)

Dispositionsfonden del IV

DEN NUMERA MÅHÄNDA NÅG-ot uttröttade läsaren kan med grumlad entusiasm konstatera, att jag återigen kommer till mitt (och måhända läsekretsens?) kära specialämne, nämligen dispositionsfondstatuterna, vilkas jämväl 4 § kan tarva någon mindre utläggning. Följaktligen får jag nöjet anföra följande; Lydelsen av ifrågavarande §, under rubriken "Om donationer", är denna:

Av Br Stj Stefan Halvarsson

Invald 1970

"Vid penninggåva eller annan till penningar eller penningars värde omvandlingsbar gåva (donation) får givarens avsikt med donationen, såframt icke annat varder av donator uttryckligen för allmän kännedom bekantgjort, anses vara att donationen skall tillföras huvudstolen. Gör givaren, på sätt sägs i första meningen, klart att donationen skall tillfalla ett redan av motet fastställt ändamål, vare detta villkor gällande; annat villkor från givaren än nu sagts gälle ej.

Anvisningar till 4 §

Vad i annan ordning (se statuter för Hembygdsföreningen Jamtamots Hederspris, 3 § fjärde stycket.) därom föreskrives eller föreskrivas må om att donation skall tillfalla annan fond, utgör ej hinder mot att dispositionsfondens huvudstol eller ett av motet på grundval av dessa statuter bestämt ändamål dymedelst donation förmeras, därest donator sådan handling i enlighet med första stycket till känna giver. Vid donation till huvudstolen ökar densamma till annat belopp än som anges i anvisningarna till 3 §. Vidhåller donator att donation skall ske till ändamål varom

motet inte sitt godkännande lämnat haver, skall donationen av motet avisas.

Inledningsvis klargörs, att begreppet donation kan avse såväl penningar eller annan egendom – fast som lös, men förhoppningsvis inte lösaktig – eller rättighet, som är omvandlingsbar till pengar eller med pengar likställt värde. All slags egendom torde därmed i princip kunna komma i fråga, undantagandes dock sådan egendom, som kan misstänkas var åtkommen genom ofång eller olaga fång, ävensom egendom som rimligen saknar omsättningsbart värde eller egendom med vilken enligt lag eller moraliska förpliktelser avyttring eller annan omsättning lämpligen inte sker. Bedömningen härav torde formas vid tid efter annan befintligt allmänt rättsmedvetande – om ett sådant finns – eller efter allmänna rättsgrundsatser.

Vad sålunda doneras, och av motet accepteras som gåva, skall presumeras tillfalla huvudstolen (om detta sist nämnda begrepp, se J.T. nr 2/95). Donatorn har emellertid, självfallet, möjlighet att bestämma annorledes, d.v.s. att donationen skall tillfalla antingen ett helt annat ändamål än dispositionsfonden och dess huvudstol – exempelvis att donationen i stället skall helt eller delvis läggas till dispositionsfondens disponibla avkastning, eller att donationen skall tillfalla någon annan av Jamtamot förvaltdad fond eller något speciellt insamlingsändamål inom föreningen –, men krävs härför, att donatorn "uttryckligen för allmän kännedom" gör eller låter göra bekant, vilket annat syfte donationen har.

En intressant fråga infinner sig därvid, nämligen vad som avses med *allmän kännedom*. Det kan vara skäl att här göra en liten utflikande komparation: i lagen (1936:83) angående vissa utfästelser om gåva, den så kallade gåvolagen – som, det bör påpekas, avser enbart lös egendom –, anges i dess 1

§ att "Utfästelse om gåva av lös egendom varom i denna lag sägs vare, så länge gåvan ej fullbordats, utan verkan, med mindre utfästelsen gjorts i skuldebrev eller annan urkund som blivit till gåvotagaren överlämnad, eller omständigheterna vid dess tillkomst utmärka att den var avsedd att komma till allmänhetens kännedom."

I det fall att gåvan fullbordats, vilket inträder i och med att den överlämnats till gåvotagaren eller gåvotagaren äger rättsligt förfoga över gåvan, uppkommer normalt inga problem; gåvan är gällande. Har den däremot inte överlämnats, kan den bli gällande genom att den utfästs i skuldebrev eller annan urkund, som överlämnats till gåvotagaren. Har inte någon sådan handling upprättats och överlämnats, kan gällande gåva ändå uppkomma om det vid gåvotillfället (då gåvan kungörs) föreligger sådana omständigheter som "utmärka" att avsikten är att utfästelsen skall komma till *allmänhetens kännedom*. Det kan i detta fall – för att en allmänhet skall anses föreligga – inte vara fråga om en alltför begränsad krets personer; hur stor den är, torde dock få avgöras in casu.

Men åter till dispositionsfonden. Här talas det inte om det vittomfattande begreppet "allmänhet" utan "allmän" kännedom, vilket rimligen bör kunna avse en mer inskränkt personkrets, exempelvis ett ordinärt Mot. Det bör också påpekas, att gåvolagen – i likhet förvisso med delar av dispositionsfonden – inte är dispositiv, utan tvingande. Detta medför dock inga problem i sammanhanget, eftersom gåvolagens krav på allmänhetens kännedom endast avser att reglera vad som krävs för att fullbordad och gällande gåva skall föreligga – och gåvolagen kan härvidlag av Jamtamot utnyttjas som ett gott komplement, medan dispositionsfonden däremot med sitt rekvisit angående allmän kännedom endast reglerar syftet med gåvan (fullbordad eller icke).

Ytterligare ett spörsmål är hur detta bekantgörande till allmän kännedom ska eller bör ske. Det sägs att det ska ske "uttryckligen". Härmed avses i sig ingen särskild form, utan torde såväl skriftligt som muntligt tillkännagivande vara tillfyllest. I nutida moderna datorsamhälle kan det möjligen tänkas gå för sig att medelst normalt läsbar och kommunikabel överföring via datorkraft översända ett meddelande, blott det sker till en acceptabel adressat. Som sådan bör anses styrelsen eller enskild styrelseledamot i Jamtamot. Rimligtvis bör även andra tekniska lösningar, såsom telefax, på motsvarande sätt kunna godtas.

Näval, andra meningen förtydligar, att om givaren på erforderligt sätt klargör, att donationen skall tillfalla ett redan av Motet fastställt ändamål, skall detta givarens villkor gälla. Skulle givaren uppställa något annat särskilt villkor – exempelvis att donationen skall gå till något icke existerande, av Motet beslutat ändamål, eller att donationen ges under visst resolutivt förbehåll eller med återtaganderätt – gäller den inte; jämför i denna del anvisningarna in fine nedan.

Beträffande anvisningarna till 4 §, hänvisar dessa inledningsvis, inom parentes, till vad som i annat sammanhang, nämligen beträffande Jamtamots Hederspris, gäller i fråga om donationer; i statuterna för hederspriset anges nämligen i 3 § fjärde stycket att "*Donationer och böter gå oavkortade till fonden*", det vill säga hedersprisfonden. Detta stadgande går således, sett till enbart den strikta ordalydelsen, stick i stäv med dispositionsfundsstatuterna. Emellertid har även i förarbetena (kommentarerna) till hedersprisstatuterna angetts, att bestämmelsen i 3 § fjärde stycket sist angivna statuter är dispositiv, och alltså inte gäller därest donator särskilt föreskriver annat, utan snarast är att se som en presumtionsregel för det fall inget annat har angetts.

För klarhets vinnande, och för att undvika denna till synes statutmässiga konkurrenssituation, har även i anvisningarna till 4 § av dispositionsfondens statuter påpekats, att vad som föreskrivs i annan ordning etc. inte hindrar att exempelvis dispositionsfondens huvudstol kan få tillökning via donationer. Här för krävs dock att

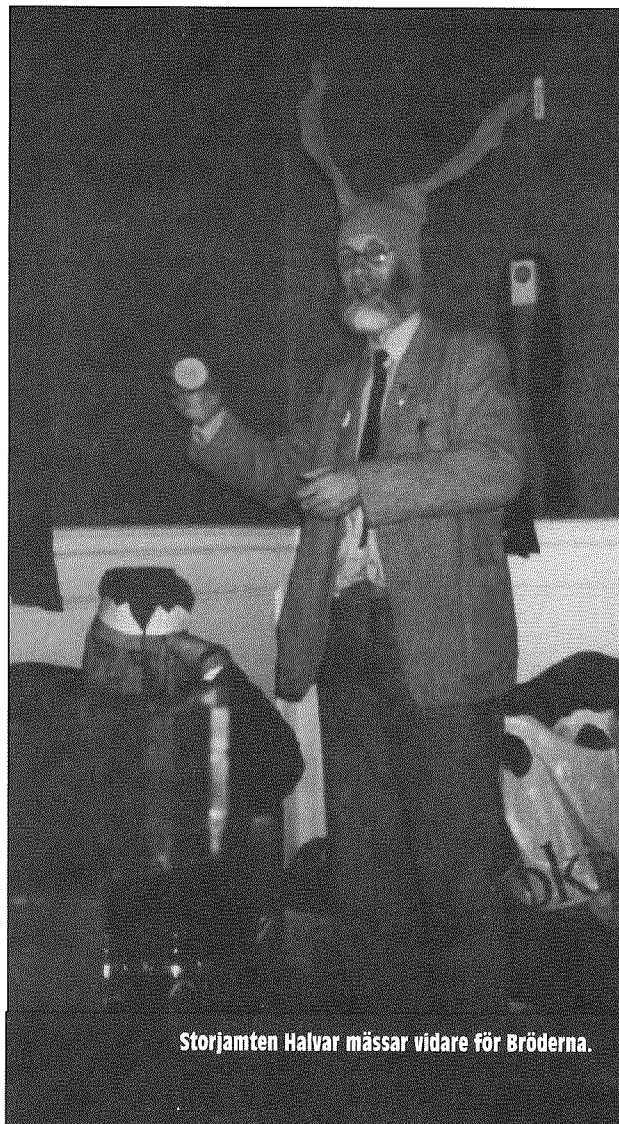
donator ger tillkänna sin avsikt "i enlighet med första stycket" (här åsyftas i själva verket 4 §); eljest skall, som sagt, donationen presumeras tillfalla hedersprisfonden. Jämför för övrigt vad som gäller i fråga om böter: en särskild bot, nämligen luvboten, stoppas alltid i spargrisen Tibrand, och utgör därmed en obligatorisk del av hedersprisfonden tillfallande medel. I denna del gives intet utrymme för dispositiva anstalter, utan är hedersprisstatuterna 3 § fjärde stycket tvingande. Detsamma gäller möjligen – jag är därvidlag något osäker – i fråga om så kallade velourböter ävensom ådömd bot för angelsaxistiskt verbalframförande.

Nästa mening av anvisningarna, att huvudstolen ökar till annat belopp än som anges i anvisningarna till 3 § om densamma erhåller en donation, är i och för sig en självklarhet, men fyller ändock sin funktion såsom ett klarläggande av att fondens värde givetvis inte städse behöver framgent förbli detsamma. Även den sista meningen av anvisningarna är på sitt sätt en logisk följd av vad som sägs i 4 §, och syftar främst till att ytterligare klargöra under vilka förutsättningar en donation skall accepteras av föreningen. Observera särskilt, att i såväl 4 § som i §:s anvisningar talas om "ett redan av Motet fastställt" ändamål respektive ändamål "*varom Motet inte sitt godkännande lämnat baver*", vilket alltså enligt ordalydelsen innebär att det vid tidpunkten för donationen måste föreligga ett redan av motet beslutat ändamål.

Emellertid kan med visst fog ifrågasättas om tillämpningen – därest så skulle aktualiseras – verkligen kommer att bli fullt så restriktiv; tänkas kan nämligen det fallet att en presumtiv donator ställer en summa pengar i utsikt

såsom gåva att tillfalla ett visst ändamål – i sig allmänt eftersträvat och önskat av motet –, men gör förbehållet att detta sker endast om Motet beslutar att ändamålet genom exempelvis bildande av en fond skall uppnås. I ett sådant läge kan det tänkas, att Motet faller till föga, utan att det för den skull upplevs som något påtvingat.

Vidhåller åter donatorn att donationen skall tillfalla något icke existerande ändamål (eller i vart fall något ändamål som inte motet i omedelbart sammanhang med gåvan godkänner), skall rättsföljden bli uttrycklig *avvisning*, varmed inte avses att donatorn skall avvisas eller avhyllas från lokalen, utan skall den tilltänkta gåvan inte accepteras. Besvärshänvisning häremot gives icke, vare dock donatorn obetaget att protestera.

Krönika för Fubileumsåret 94-95

Br ÖH emeritus Daniel Markstedt ser tillbaka

SOM NI SÄKERT INSER, KÄRA BRÖDER, KAN DENNA krönika bara bli ett kort epos över hur Jamtamot under 1994/95 ånyo excellerade, inte bara på Norrlands, utan som en förebild för hela Upsala, om ens denna imaginära gräns räcker. Detta verksamhetsårs stora höjdpunkt var naturligtvis Jamtamots 80-årsjubileum och mycket av verksamheten kom att centreras runt jubileumsveckan som gick av stapeln i slutet av februari. En naturlig uppdelning av verksamhetsåret är därför före, under och efter. Låt mig dock först presentera årets styrelse.

Av Br ÖH em Daniel Markstedt

Invald 1990

Detta verksamhetsårs styrelse bestod av: Undertecknad, Daniel Markstedt, Överhövding; Magnus Mohlin, Hövding; Lennart Nyman, Gode; Pelle Andersson, Skrivare; Inge Svensson; Fogde, Johan Bjerner; Gillevärd (HT94); Andreas Hägglund, Gillevärd (VT95); Jocke Henriksson, 7-Man; Torhald Eriksson, Munskänk; Örjan Festin, Lekare och Johan A Larsson, Redaktör.

EPOKEN FÖRE

Den första epoken, före, kan beskrivas som ett crescendo. Siktet var redan från början inställt på sista veckan i februari och ju närmare vi kom desto mer bubblade våra stora förväntningar inombords. Höjdpunkterna under denna epok var de tre Moten under höstterminen, Ockupationsmot, Helgamässmot och Julmot, samt vårens första mot, Vismot. Förutom Mot hade vi även Samarr med Härja-Jämt, där kvällens stora behållning var Hoven-Droven som underhöll under sommartidens sista timmar.

Vi hade även ett antal kammarkvällar; bland annat en där Storjamten Nisse PM lärde oss skillnaden mellan björkticka och sälgticka, en där älderman em, tillika IQ electus, E Mikael Norberg argumenterade för Ångermanland som världens kulturvaggas och den numera traditionella glöggsmakningen sista fredagen på höstterminen. På

tredje advent anordnade vi adventsfika med Jämtlands Gille. Jamtamot deltog naturligtvis även med en fark-ost på Birkarlarenneth.

OCKUPATIONSMOT

Höstens första protokollförda Mot, Mot nr 432 tillika Ockupationsmot, var välbesökt, både av Bröder och gälbeiningar. Efter en "eldig" inledning från undertecknad slår det även vredesgnistor från de övriga församlade när det uppdragas att Br Lennart Nilsson haft det dåliga omdömet att frivilligt bli medlem i soprummets pojkförening.

Annars var Motet fyllt av intressanta diskussioner och föredrag. Bland annat fick Bröderna lära sig ett och annat om fjällkon, ett energisnålt djur, och fyllekörning mellan Lofsdalen och Glöte. Sundsvallskyltuppsättningskommittén avslöjade i sitt slutbetänkade att skylten nu var uppsatt med "extra djävliga skruvar som inte går att få ur".

HELGAMÄSSMOT

På Novembermotet, tillika Helgamässmot, hade Jamtamot äran att ha Br Torsten Pettersson som gäst. Torsten och de övriga församlade fick uppleva Br Br Granskarnas professionella hantering av en ÖH-apparat. Något som annars mest är förunnat Stårschan (?). Under kvällen sjöngs till gästens ära "I Norrland växer" utan prickar över "törsten". Under middagen besöktes även professor Zetterströms grav för kranspåläggning.

Ett av de längre föredragen presterar Br 7-Man när han inpå småtimmarna i sitt instinktiva yngst-valtal ondgjorde sig över Öresundsbrons slarviga tillkomst. Olika betongklasser samt vådan av att gjuta med saltvatten. Gälbeinsredovisningarna handlade bland annat om Munkflohögens historia, Gunder Hägg och hans rekordskor samt ångbåtsbryggor, ångbåtar och dess trafik på Storsjön.

JULMOT

Höstens sista Mot, det traditionella Julmotet, kan kort sammanfattas med "julen är glädjens tid". Motet sprudlar av optimism över att även 1994 blev ett triumfår för Jamtamot. Br GV bjuder på egentillrett julbord som låter väl smakas. I sann Björn Borg-anda avgår han dessutom och Andreas Hägglund väljs därför till ny GV.

Vid tolvslaget befinner sig Bröderna, efter ett marv-
löst fackeltåg, vid Gunilla-klockan och får höra agitatorn,
BR Rönn, ryta "allt är Sundsvallarens fel". De adrenalin-
fyllda bröderna stillas emellertid omgäende av Jamtkörens
skönklingande stämmor om fosterlandet och jul heim.
Mindre skönt, men desto mer spektakulärt var Yngstens,
BR Festin d ä, gnidande av sin fela senare på kvällen.
Vidare berömde han i sitt yngsttal Jamtamots vishet då
Motlokalen pryts med två Österriskiska fanor. "Självklart
ska vi säga JA till Österrike!". Till Hederspristagare för
1995 valdes Nils G Lundh.

VISMOT

Vid vårterminens första Mot, Vismotet, var Storjamten
Sven-Bertil Jansson gäst. Han talade framför allt, i egen-
skap av författare av krönikan över Jamtamots första fem-
tio år (1915-1965), om Jamtamots tidiga historia. Detta
blev en bra grund för alla närvarande bröder inför vad
som komma skulle. Nämligen alla aktiviteter under
Jubileumsveckan, vecka 8.

JUBILEUMSVECKAN

Denna vecka var ett enda ljudande fortissimo, ett stort
evigt glädjerus. På onsdagen inledde vi, efter långa förbe-
redelser, med en gigantisk styrelsemiddag i Inre läs.
Utgången var naturligtvis given med tanke på de närva-
rande, de olika föreningarnas styrelser, vilka inte är direkt
kända för att vara lugna, timida och, i sann Halvar-anda,
nöjda med brus.

Vid tolvslaget utbringades, i ideologiskt rätt färgade
snapsar, ett fyrfaldigt leve för jubilarer. På torsdagen, den
egentliga födelsedagen, höll vi en jubileumskammarkväll
och på fredagen var det jubileumsjamt lunch på restaurang
Hyllan.

STORMOT

Så kom då äntligen dagen D, Stormotet tillika Prismot, på
lördagen den 25:e februari. De drygt 140 församlade
Bröderna i Inre läs fick, efter att ha valt Storjamten Hans
Fladvad till heders-ÖH, höra en trefaldig salut för jubila-
ren, utförd av Ultunas artillerikår,, som fick alla fönster-
rutor utmed hela Fyrisån att dallra.

Sedan delades Jamtamots hederspris för 1995 ut till
Nils G Lundh från Funäsdalen för dennes betydande
insatser för myskoxarnas och fjällpensionatens fortsatta
existens. Han visade Bröderna ett antal mycket vackra
fjällbilder från heimbygda med egenskriven rimmad text
(se JT 2/95) och för detta hyllades han av
Jamtamotkvartetten och valdes naturligtvis in i vår
Brödraskara. Sedan delades Jubelmedalj ut till BR STJ
Bertil Nordenfeldt (invald 1922), samt BRR Sven Eriksson
(invald 1931), Göte Viklund (invald 1933), Lennart Holm
(invald 1943), Nils Mattias Nilsson och Allan Parkman
(invalda 1945).

Mitt under brinnande förhandlingar meddelade BR
Erik Westerlund, som av förklariga skäl ej kunnat närvara,
via mobiltelefon att han säkrat Jamtamots framtid efter-

som han precis fått en son. Innan middagen donerades en
bröstsköld av kommittén för Jamtamotets bevarande, att
bäras av BR Redaktören under Mot. Vidare valdes nya
Storjamar: Kjell-Åke Sundelin, Björn Lundman och
Thomas Nilsson.

Kvällen fortsatte sedan med den ena glädjeyttringen
efter den andra. Den ständiga donatorn, tillika nyvald
Storjamt, Thomas Nirscha, donerade ett sedan länge
önskat porträttgalleri över gamla ÖH. Gamlesten, den 91-
åriga Storjamten Bengt Nordenfeldt underhöll, utklädd
till skotte, med en tragisk historia om Shincan och
Duncan.

Korfattat kan man säga att detta Stormot innehöll allt:
donationer, rock och magdans med BR STJ HP Burman,
medaljer, marvelös mat, hyllningar, hederstalare, förtal,
reprimander, slitningar med nationen, slitningar inom
Jamtamot, flamberat slisk, Halvarlotteri, korrespondens,
nachspiel i nyrenoverad kammare, och mycket mer.
Under nachspiel valdes BR STJ Nisse PM till interpretator
av Nostradamus skrifter under förutsättning att allt tolkas
till Jamtamots fördel.

Jubileumsveckan avslutades på söndagen med sillunch
och städning. Det var många trötta Bröder som vankade
hem på söndagseftermiddagen.

EPOKEN EFTER

Perioden efter gick mest i piano och kännetecknas bäst av
det unika svenska ordet lagomt. Bröderna var mätta och
belåtna för denna termin. Alla hade varit så inställda på
spurtpriset i Mångsbodarna att vi glömde bort att planera
för resten av loppet ända ner till Mora. Det var svårt att
ladda om batterierna och ÖH:s startkablar var gamla och
dåliga.

Vi hann dock med fyra Mot till, Pannkaksmot, Valmot,
Sommarmot och Heimmot, en kammarkväll om frändlan-
det Irland, samt två utflykter med Härja-Jämt. Epoken
efter kommer nog mest minnas för den stora stadgeän-
dringen, ett delbetänkade från den sedan 1973 verk-
samma stadgekommittéen, angående inval. Ett hett diskussions-
ämne som hade "väckts" tidigare under Jubileumsmotet.

PANNKAKSMOT

På Pannkaksmotet var pannkaksmästaren, Storjamten
Nisse Bergwall, gäst och han lyckades bevisa för bröderna,
med hjälp av skioptikonbilder och STJ Tomas Jonsson som
skioptikonmagasinsubstitut, att universums centrum är
Hoverberget.

Som ett stöd för BR STJ Bergwalls forskning beslutades
att en galax skulle döpas till Jamtamot. Storjamten
Bergwall försågs även med Halvarmedaljen eftersom han
numera besökt 100 Mot. Senare under kvällen flamberade
han även på ett beundransvärt sätt slisket, det vill säga
"pannkasktårtan". Några av de roligare inslagen under
Motet var för övrigt när t f Stig Strömholm blev utfrågad
samt fick en mycket svår invalsuppgift, 2Q:s fatala försök
att avsluta Motet redan vid halv två, när Brännholm-låten
spelades oavbrutet i drygt en timme och när den logiska

jämförelsen mellan BR Redaktören och en fjällbjörk togs upp och diskuterades.

Under nachspiel varseblir även Jamtamots Nostradamusinterpretator, STJ PM, att kammaren kommer att hemsökas av Poltergeistrar men en "stenhård" Hövding tar över och reder ut saken. Allvarligt oroade över profetian beslutas att Jamtamot måste ha ett medium för att reda ut detta och den mest ofysikaliska brodern, BR STJ Halvar, tillsetts med en provotid på två Mot.

VALMOT

Valmotet bjöd inte på några stora överraskningar. En ny styrelse valdes som innehåller stor potential. Gäst var Kristian Ekendahl, Vice Överjamt emeritus i Z-nation i Linköping.

BR GV överträffade sig själv detta Mot då han bjöd på bouillabaisse, tournedos och marängsviss. Även vin provades att serveras. Protesterna var naturligtvis högljudda, framför allt från BR JP, som sedermera konsumerade två flaskor själv.

Gälbeiningen Fredrik Eriksson höll en intressant redogörelse om Tännforssens vinkel. Det mest spännande var annars huruvida en korsordsframställningskommitté borde tillsättas. Frågan bordlades emellertid.

SOMMARMOT

Efter en strapatsrik bilresa stundade Sommarmotet. Denna gång i Pilsbo, ett vackert beläget fritidshus vid Ekoln, mitt emot Skokloster vilken solen sakta gick ner bakom under, under stundom, lättsamma förhandlingar. Detta kan nog förklaras av den väl tidiga groggbänken. Inval av senilium var på dagordningen, men glömdes nästan bort.

BR ÖH berättade om sitt mycket lyckade statsbesök på Island där han träffade en f d granne till president Vigur. Det var en mycket trevlig dam som hade en hel del kärning-skvaller som bara grannar känner till. Vidare donerade undertecknad ett standar med den isländska fanan samt bjöd på "Svart Död" och hakar (rutten haj). Lura-luran var nog mest uppskattad.

När förhandlingar återupptogs på morgonkvisten, utsattes Motet av ett flyganfall från BR Goden som blivit väl vresig av doften från surhagen som påpassligt placerats framför den sovande Brodern under sena nattförhandlingar.

HEIMMOT

Heimmotet var en sedvanlig succé. Efter en rundvandring i de gamla kvarteren i sta'n, med bland annat guidning i rådhuset och gamla museet, tog vi den pliktskyldiga bussturen via Storgatan till landsarkivet, där BR Georg Hansson föreläste varpå vi besökte det nya museet. Det var väldigt trevligt. Speciellt ett konstgjort vargryte verkade roa Bröderna, som en efter en kröp in och fnissade likt småflickor fördruckna på cider.

Efter besöket på museet ledde BR Orvar Ersa Bröderna runt Jamtli. Turen slutade vid en kolarstuga där Motet

BR ÖH emeritus under Heimmotet

bjöds på kolbullar. Dessa visade sig vara perfekt att grunda på innan förhandlingarna fortsatte i en bredvidliggande stuga, där även Jamtamot bjöd på detsamma.

Under sena nattimmor skapades en byråkratiskt svårhanterlig kommitté med en gedigen uppgift. Den går under namnet betongfågelholksuttroningskommittén. Den skred genast till verket och ett alster finns numera att beskåda på kammar'n i avskräckande syfte.

TACK

Detta är nu slutligen det perfekta tillfället att tacka alla Bröderna, och sålunda fylla ut krönikan med ytterligare ett par sidor. Det skulle dessutom passa mycket väl in i den doktrin jag uppfostrats i, att det får ta den plats och tid det tar.

Nu är inte Jamtar direkt kända för att sprida beröm över varandra. Jag skulle ändå vilja tacka BR Styrelsen, framför allt för deras gedigna arbete inför och under jubileumet.

Jag vill även tacka BR Hövdingen för hans lokalutsmäckningar, BR Goden för hans sätt att följa klämodet, BR Skrivaren för alla utelämnade fadäser, BR Fogden för alla hans rapporter från hemmavid, BR GV (båda två) för min tilltagande pondus, BR Lekaren för att han sjöng Jamtlandstaus på styrelsemiddagen med Ypsilon, BR Munsken för att han höll sig nykter på Jubileumsstyrelsemiddagen, BR 7:man för alla yngsttal (speciellt det under reccemiddagen med Härja-Jämt) och BR Redaktören för hans tålighet när det blåste kalvfällsvindar

Ma raukes, om int förr så på Mot

Hurusom jag

*avlade visit å Kulturgeografen
i Upsala, och nästan inte överlevde*

DETTA TILLDROG SIG REDAN på det glada nittonhundra-sjuttioalet. Det var i december, med en myckenhet snö och sträng kyla, som jag av Sivert Johansson – en stor och stark Broder i Jamtamot, försedd med en sjutusans tan- gorabatt – vidtalades att följa med på Geografiska föreningens julkalas. Genom föreningens ordförande, sedermera Storjamtens Per-Erik "Moffa" Wåglin, kom jag över en entrébiljett till detta etablisse- ment.

Av Br Stj Ando Andersson

Invald 1971

Sålunda begåvo vi oss, jag och Sivert, till Geografen på Norbyvägen, efter att först under vägen hava dymedelst visst intag av flytande föda läskat våra torra strupar, och uppnådde vi därför, lagom vålsmoda i munlädret, skådeplatsen. Väl framme fann vi redan en större folkhop under tilltagande väsen väntande på trap- pan utanför porten, och tenderade träng- seln att bli något intensiv. Detta sam- manhänge till synes med att för envar besökare en portvakt minutiöst kontrolle- rade såväl innehav av studentlegimitation som biljett; lyckades det mig emellertid, efter ett icke oansenligt knuffande och skuffande, att komma förbi densamme portvakt.

När jag alltså kommit innanför trös- keln, vände jag mig om, och fick i detsam- ma syn på sedermera Storjamtens Thord "Hubert" Larsson-Graff, som uppenbarli- gen var på väg in, men som i detsamma hejdats av någon buse, som utan biljett för- sökte smita in. Detta försök till plankande slutade med att busen medelst en välriktad

spark i rumpkäppen från Graffen åkte huvudstupa utför trappan in i folkhavet, och kom detta förfogande mycken gny och allmänt tumult åstad, i det att inom kort knytnävar flaxade från både höger och vän- ster.

Mitt i denna röra av rallarsvingar dök Moffa Wåglin upp för att gjuta olja på vågorna. Under tiden hade emellertid Graff helt sonika skuffat undan dörrvakten, och stod nu själv och basade med myndig stämma, avgörande vilka som kunde släp- pas in och vilka som, tillhörande exempel- vis kategorierna "andalusiska myrpiggs- vin", "vietnamesiska hängbuksvin" och "dyngoxar", skulle förvägras inträde.

Därvid högg han även Wåglin i nack- skinet, och slängde ut honom rakt i armarna på BR Sivert, som ännu inte hade lyckats forcera den levande befästningsval- len i form av Graff. Det var på vippen att Sivert och Graffen, likt två dödliga strid- stappar, skulle ha rykt ihop på allvar, men avstyrdes dessbättre denna blodiga envig genom en mellankommande morsk med- lingsaktion av fjällmannen, tillika sederme- ra Storjamtens Blåtand, d.v.s. undertecknad, och allt avlöpte väl.

Äntligen inkomma bänkade vi oss i den stora föreläsningssalen. Under tillta- gande förväntansfullt sorl från auditoriet hälsade Wåglin de församlade välkomna, i synnerhet honeurriäres som hedersleda- moterna Bok-Viktor och den nu, uppstörd på var sida av galanta damer – iförda hög- klackad kjortel med glipslitz – inträdande docenten Lundman, vilken var känd för att under senaste världskriget såsom antropo- log med rasteorier ha åkt runt och mätt skallformer på folk, inte minst i bland annat Flata (måhända har någon anfader till sedermera Storjamtens PM Sjölander således blivit mätt och värderad ur även krimmeologisk eller krimmelluveologisk synpunkt).

Därmed inleddes aftonens föredrag, som var skråptikonbilder med kommenta- rer om Madagaskar, framförda av tvenne charmerande fruntimmer, varav ett från Ljungdalen. Det hela var oerhört intresant, men på grund av att ljuset var släckt, rums- värmen hög – liksom min kroppstemtera- tur –, hamnade jag omsider i de ljuva drömmarnas värld. Mätte jag därvid pådra- git ett icke oansenligt antal timmerstockar, ty e som oftast återuppväcktes jag till verk- ligheten av den bredvid mig sittande Brodren Halvar, som resolut körde in arm- bågen i mitt helfeta mellangärde.

Under ett dylikt inbyludium av för min del händelsevis vaket tillstånd råkade jag höra docenten Lundman som var till åren kommen, med klen hörsel (och måhända även visst mätt av senilium) – högljudt inför hela församlingen utbrista: – Va, vad säger dom?, härmed syftande på att han inte uppfattade föreläsarnas utläggningar, eller huruvida föredraget gällde papelgojor på Madagaskar eller piggviner på Nordpolen.

Vidtog därefter julbordets alla fröjder, med revbensspjäll, prinskorv, syltor, skin- ka, grisfötter, sill och janssons frestelse, allt nerskjöljt med en försvarlig mängd matsu- par och pilsner. Men icke nog härmed, ty nu blev det även dags för en och annan lättgrogg. Däst och övermaga begynte jag i sällskapet, som förvisso utgjordes av en skrälldus särdeles galanta damer, se även både tomtar och troll. När så balen kom igång, och Broder Sivert sökte dra ut mig på dansgolvet i akt och mening att jag skulle, uppstörd av något rekordeligt frun- timmer, medelst nätta piraffer, passager och piruetter med min näsas hjälp göra en djuplandande dykning ner i densammas väldoftande barm för att okulärbesiktiga dekoltaget, blev det mig övermäktigt; jag drabbades i trängseln av panik, och tog till schappen.

Min något vingliga utfärd ändade dock redan på farstubron, där befintlig ishalka tydligen fick mig att inta horisontalläge. Omsider vaknade jag upp av att någon ruskade mig. Det var Broder Sivert. Någon sa också: - Ring efter en droska, han klarar sig inte hem själv. Men då sa Sivert, med en av största harm och förtrytelse vibrerande tangorabatt: "Visst fan klarar han sig. Nyckeln har han i fickan. Han är lapp och klarar sig i alla väder. Här behövs jävlar ingen hyrkusk!"

Sålunda släpptes jag och begav mig på visserligen något krokiga ben i någorlunda rätt väderstreck av mot stiftelsen Norrbyhus hyreskaserner. Färden försvårades i hög grad av att det hade börjat snöa intensivt. I det ymniga snöfallet med stora lapphandskar kunde jag inte ens se tofsen på lappluva framför mig. Lyckligt och väl nådde jag dock ända fram till Norbyvägen, vilket var en ansenlig distans (åtminstone c:a 100 meter) från Geografen. Morskt anträdde jag sålunda Norbyvägen. För att vara säker på att i snötjockan inte komma av densamma, gick jag mitt i vägen. Ånyo måtte dock ishalkan ha spelat mig ett spratt, ty än en gång intog jag horisontellt läge, och allt blev vitt. Sedan minns jag inget mer.

Hur länge jag blev liggande har jag ingen uppfattning om, men jag vaknade till liv av att en kvinna hade stannat en bil någon meter ifrån mig och nu stod och ruskade i min lekamen. Hon förklarade att hon sett ett decimeter insnöat bylte, som hon uppfattat som en stor sten med en röd tofs i ena änden, ligga mitt i vägen. Eftersom hon var rädd om bilen, hade hon stannat. Kvinnan, som var sjuksköterska, ansåg mej tydligen inte vara i allra bästa kondition, och erbjöd sig transportera mig till närmsta hospitalinrättning, vilket jag givetvis blankt refuserade. Däremot emottog jag tacksamt hennes offert om skjuts hem till bostaden å Norrbyhus. Sålunda ändade denna visit å Geografen. Jag kom ifrån kalaset med livet i behåll, men det var nätt och jämnt. Jag låg sedan i min schässlong och skakade 4 dagar i sträck innan jag blev som folk igen. Jag har mitt regåla diafragmalager av brunfett ävensom ett reservfärråd av snus att tacka för att jag inte kvällgjorde.

Det var det!

Brandtal

*hållet vid
Fulmotet-95 av
Br Thomas
"Rally" Persson,
invald 1994*

Bröder!

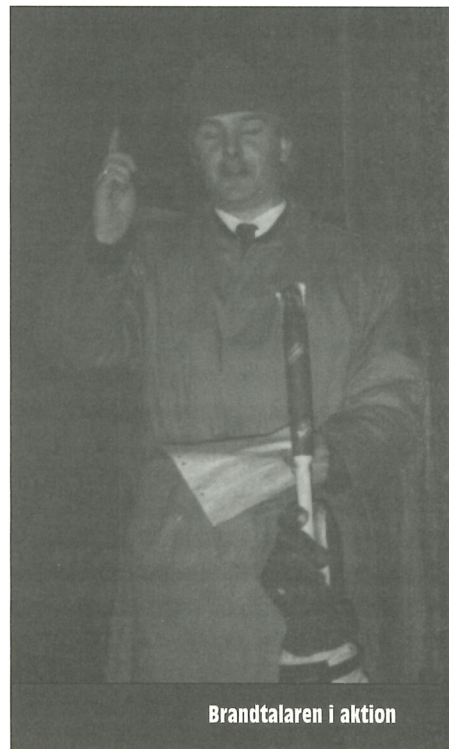
Vi befinner oss alla långt, alltför långt ifrån vår älskade hembygd. När vi vandrar i denna stads fuktiga kyla, där stjärnljuset dränks i kvicksilverlampornas sken och det tunna rimfrosttacket knappt förmår skyla gräset, har vi då inte alla ställt oss frågan: "Hör jag verkligen hemma här?"

När vi går bland våra fjäll, på våra hjortrontyngda myrar och andas den rena luften; ja, när vi insuper hela vårt läns oslagbara skönhet, när vi promenerar i samhällen där man fortfarande tar sig tid att umgås och njuter av livet utan konstlade attribut - då vet vi att vi är hemma!

När man tänker på ärliga män som står för sina ord och platser där handslag fortfarande betyder något; platser där ord som ärlighet och hjälpsamhet är ledstjärnor och där kvinnorna inte spelar trendiga roller utan bara är sig själva - Bröder, där hör vi hemma!

Ställ detta mot planterade rabatter, anlagda strövområden, kolonilotter... Tänk er överfallslarm, tårgasspray och asfalterade cykelstråk! Höghusområden i sterila betonglandskap... Där hör sörlänningen hemma!

I dessa bistra tider när sörlänningen vill bygga ut våra vattendrag ännu mer, för att tillfredsställa *sina* behov. När de vill gräva ned *sitt* avfall i *vår* natur! När de till och med förbjuder den riktiga djungeloljan för att avfolka sitt rekreativområde! Det är då vi behövs, Bröder, för att säga till, påverka och stoppa det som håller på att gå fel. För

Brandtalaren i aktion

det är så Bröder, det är så, man gör hemma!

Bröder! Det är vår uppgift att hejda denna utveckling! Genom att visa sörlänningarna vad god kamratskap och ett Jamtskt och Herjeådalskt leverne står för kan vi kanske få Sverige mer Jamtlikt! Och sedan kanske till och med kunna säga: "Här känns det nästan som hemma!"

Bröder! Det är vi som står för det jamtska här nere! Vi är som korstågsriddare som måste slåss för vad vi tror på! Vi är ambassadörer för vårt sätt att vara! Det är vi som är förkämparna som måste hålla fanan högt och vara ljuset i slutet på tunneln. För det är då vi visar hur vi har det hemma!

Bröder! Jag har en vision! Tänk er ett Upsala där vårt arbete burit frukt. Ett samhälle där invånarna är som Jamtar: lugna, trygga och äkta! Då kan vi med höjda blickar, raka ryggar och unisont med stolta stämmor säga: "Här är vi hemma!"

Elsa Wallén

presentation av årets hederspristagare

HÄR KOMMER EN PRESENTATION av 1996 års hederspristagare, poeten Elsa Wallén, som valdes på Julmotet 2/12-1995. Hon presenteras av 1989 års hederspristagare Berta Magnusson.

**Av 1989 års Hederspristagare
Berta Magnusson
via Br Stj Bo Oscarsson
Invald 1975**

Som tidigare pristagare känns det fint att få presentera min goda vän – poeten Elsa Wallén. Hon är alldeles för sällan omnämnd på våra kultursidor.

Berta Elsa Wallén föddes i Oviken 1922 och har varit verksam som folkskolelärarinna (obs. -inna på slutet!) i Oviken. Vid sidan om arbetet, har hon haft familj med make Gustav och tre barn – samt varit med i sångkören på orten.

Elsa kände tidigt en dragning till poesin som yttrycksmedel – och hon började tidigt skriva både på jamtmål (ovikenmål) och svenska – dikter som hon läste offentligt på fester, vid kulturaftnar etc.

I och med att hon kom ut med sin första diktsamling 1974, blev hon känd i hela landskapet, blev engagerad till skolor och bibliotek – och hon har även varit med i flera radioprogram med sina alster.

Vid mina egna framträdanden brukar jag sällan läsa andras dikter – men Elsas har alltid funnits på min repertoar. När jag läste Elsas dikter på Föllingegården – det

var i början av 70-talet, var Ulla Sallert en av åhörarna. Hon blev djupt fängslad av Elsas poesi och dikter – och jag ordnade en kontakt dem emellan. Resultatet blev att Ulla Sallert sjöng in dem själv på en LP som kom ut något år senare. Även Olof Lindgren och Hans Erik Dahlgren, båda kända tonsättare, musiker och dirigenter, har tonsatt dikter av Elsa W. Senast i förra veckan hörde jag några kärleksdikter (Elsa Wallén/Olof Lindgren) sjungas i P2.

Från dagens förvirrade värld och stressade tillvaro för Elsa Wallén läsaren ut i naturen, tillbaka till det enkla bondelivet, till det vardagliga, jordbundna, nära. Här ett exempel ur boken Regn mot din kind:

*Som jättestora buketter
i ett rum med lågt i tak
alla de brinnande bergen
i höstens dunkla gemak.*

Dikterna handlar om våra känslor, våra minnen, om höst, natur och djur – samt om vardagens sysslor. Språket är precist formulerat, enkelt men träffande och med djup lyrisk klang.

*Våuranna
De e en lukt ta jol å röjke
e blått e ljös öve fjälla
bönnran såur å maskinan gåur
frå måranna å te kvälla.*

*De va mejr ta hästom når man va ong
framför ploga å harven å väblta
men myttjer reskap va huskut tong
te dra öve åukran å fåblta.*

En annan dikt, som blivit en liten kesmus för oss jamtar, är dikten *Te va radd om* som följande vers är hämtad ur:

*Te va radd om, de e int te sblite å sblänge
de e te borste ta, vik ibop å hänge
int va ovörn ma sakrom som gamlan ha ått
å int gjaera narr ta den ti som ha gått.*

4:e versen i samma dikt lyder,

*Te va radd om
kan va te stryke når öve håaure
når ban hell hu e trötn hell lesn å såure
te tröste n ongdrom som ångre nå tull
hell tala för n onge som ba cykle ikull.*

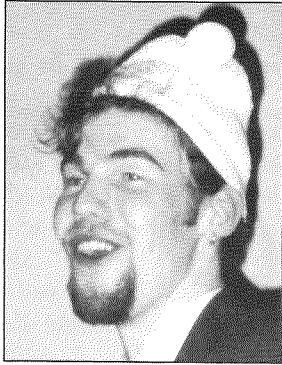
I dessa rader ovan – så mycket ömhet är väl inte koncentrerad i dem! Som synes bevarar Elsa de genuina dativformerna, det tonlösa laterala hl-ljudet, t ex i shlut, kjohln. De typiska diftongerna åu, ger henne andra möjligheter till rim än t.ex. centraljamskan.

I Elsas poetiska universum får alltid det lilla, det blyga plats – liksom barndomsminnen och glimtar ur det förgångna.

Här kommer hennes poesiböcker (7 st.) i kronologisk ordning:

1. Regn mot din kind, 1974.
2. Fjällruta, 1977.
3. Rosor och rimfrost, 1979.
4. Blåurakster, 1981.
5. E strime ta sol – n lukt ta jol, 1988.
6. Nu fer löuve, 1991.
7. Litte ta våndera, 1993.

Artut

...att Länstidningen i Stan hade det goda omdömet att placera Jamtamot längst upp på sidan över kultur- och nöjeslänkar på Internät.

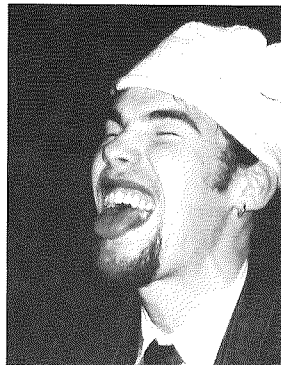
...att institutionen för Teknisk databehandling vid Upsala Universitet har uppkallat ett dataprogram för bokföring efter Jamtamots Fogde, nämligen Kalle Kassör.

...att Jamtamot gjorde kulturgärningen att bjuda in teatergruppen Sjänådrätt'n till Norrlands nation där de bjöd på ett välbesökt och bejublat operettframträdande på jamska.

...att nationens andre kurator Johan Hjorth, angerman och tillika dalmas, valde att presentera höstfestens underhållning med det ensamma adjektivet *marvelös*. Uppenbarligen kunde inte heller han finna något bättre sätt att beskriva den japanska pianosolistens talanger.

...att BR STJ Staffan Sandler satt ett exempel för alla framtida annonsörer i JT genom att betala för en helsida, utan att skicka in någon annons som tar plats från övrigt redaktionsmaterial.

Kient

...att Länstidningen i Stan sedan inte bara tog bort Jamtamot från förstaplatsen på sidan över kulurlänkar utan från sidan helt och hållet.

...att denne Fogde är så dåligt insatt i Jamtamots terminologi att han inte ens rätt kan uttala namnet på kammar'n, sångboken eller "När Jamtarna samlas". (Se vidare under Suptallen.)

...att den kommunala arbetsgruppen i Berg vill driva igenom ett snusförbud som ska gälla i och omkring alla kommunala lokaler.

...att inte en Broder bemödat sig med att anstränga de små grå för att komma fram till en lösning på BR STJ HP's språktävling i förra JT.

...att Upsala kommun i sin iver att kontrollera medborgarna beslutat att studentnationerna ska vara vara tömda kl 01.00, vilket ledde till att Bröderna under det senaste Motet var tvungna att gå mitt i efterrätten och ej kunde genomföra det traditionsenliga nachspelet på kammar'n.

...ännu inget Jamtsnus!

E stygg e jamtlannstaus

Text: Reidar Eriksson
Musik: Br Stj HP Burman

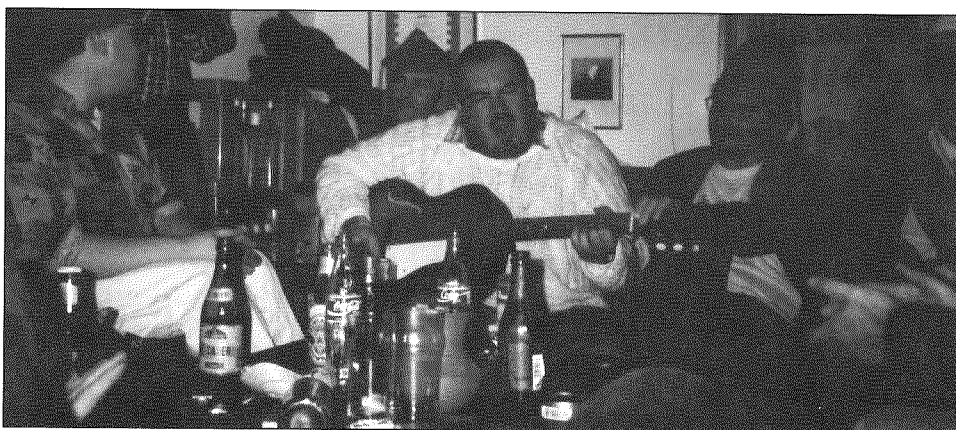
Hu e leisam som mjäll
ja, hu gnäll å hu skäll
de e skäll ifrå måra te kväll
Hu e ingen gasell,
ingen fotomodell,
hu sir ut som en trattkantarell.
Å hu drick både konjak å whisky,
hu røyk pipa å et Picanell.
Hu lev om som Lundell
å sir ut som en pissträngd Gardell!

Att je gifte mig me denna ödla, ja, de
får je ånger så lääng je finns te
För först nu så veit je
hur »Jurassic« hu e,
hu pass bäst te å stå på musée.
Ja, hu borde få stå breve Rentzhog
i en monter på nya musée
Hu kan stå som hu e
å ha stenålders Sten strax breve!

Ja, hu e é sjabrak, hu sir ut som en jak
me en bak som e långtradarflak
Ja, hu e som en truck,
hu e feit, hu e tjuck,
hu e runn som en ishockeypuck!
Je bruk kall'a för »Flygande tunnan«,
J29:an som flaug för i ti'n
För heile anatomin tycks designad
av flygindustrin!

Å hu lät på nå vis som en tänd öppenspis
när hu sitt der å rapa å fis.
För hu spraka å smäll
som tör granvé i ell,
ja, den skillnan, den e marginell.
När je mött'na tyckt je hu va vacker
å förinnela fin som e fe.
Men je ångre me, je
måran efter när je nyktre te!

Framförd av Patrik Zachrisson i JAMTREVYN 1995 och av Br Stj HP Burman på 80-årsjubileums- tillika STORMOT 25/2 1995.

Br Kompositören i en stilstudie på Kammar'n

Under Suptallen

I FÖRSÄLJARTAGEN

En viss Storjamt, vars smeknamn vanligen brukar förknippas med säkerhetspolisen i det forna Östtyskland, överraskade Bröderna under den senaste kammarkvällen med att ha fått permission hemifrån så till den milda grad att till och med den tämligen storsvuxne Broder "Digre", som var aktiv under tidigt 80-tal, svårligen kunde dra sig till minnes att ovannämnda Broder någonsin tidigare varit så "i gasen".

Få, om någon, Broder eller annan olycklig förbipasserande undgick under kvällen denne Broders allt mer drivna försäljningsretorik, i sina försök att prångla ut något exemplar av den allt mer svårsålda gråmelerade tröjan av typen "svett-skjorta". Den allerstädes närvarande BR STJ PG hördes dra paralleller till någon styrelsemiddag på Orvars krog under 80-talet, då nämnde Broder skulle ha hållit tal hängandes i en taklampa.

SPRÅKSVÄRIGHETER

Terminologin inom vår anrika förening har visat sig svår för en viss nytillträdd styrelsebroder, vi ska inte nämna vem (se under Klent) En rad nyupptäckta så kallade verbala artefakter (för att låna ett Burmanskt uttryck) har slunkit ur nämnde Broders käft till förnöjelse och förfäran för Bröderna. För att illustrera dessa talfel kommer här ett komprimerat exempel på hur det kan låta när Brodern ifråga försöker göra sig förstådd: "Jag cyklar nerför Luciabacken, springer uppför metalltrappan och in på rummet, tänder lampan, tar på mig mössan, tar fram katalogen och sjunger När Jamtarna kommer..." (Intresserade Bröder kan ju roa sig med att sätta in de rätta orden i texten. Jag hoppas för er egen skull att det inte är alltför svårt.)

På en fråga om dessa klavertramp, var hans kommentar: "Det blir mer erotiskt så." Redaktör'n kan bara beklaga - sånt kan bara leda till publicering under Suptallen!

"KOMPLIMANG"

En annan styrelsebroder som också haft problem med språket är den Broder som har till uppgift att hålla kvinnfolk borta från Mot. (En uppgift som han för övrigt verkar ha misstolkat som att uppehålla så mycket kvinnfolk som möjligt utanför Motlokalen.) På senaste styrelsemiddagen hade denne Broder väldeliga bekymmer med att ställa sig in hos sin bordsdam, som råkar vara yngre syster till den styrelsebroder som har hand om de ädlare dryckerna. Om syftet var att i förlängningen få subventionerade snapsar på Mot är svårt att säga men hursomhelst sökte denne Broder desperat efter något att säga om den unga

damens ögon och kom till slut fram till det föga genialiska adjektivet "urvattnade".

Damen ifråga visade, rätt förstäligt, inte särskilt stor uppskattning åt denna "komplimang" och nämnde Broder ägnade större delen av middagen åt att försöka gottgöra sitt misstag. När damens vinglas var tomt såg han sitt tillfälle och hällde gentlemannamässigt i från vinflaskan de båda delade. Damen tog då sitt glas, stirrade sedan på flaskan och utbrast: "Den är ju nästan tom, och jag har ju bara fått ett glas!"

Br ÖH reflekterar

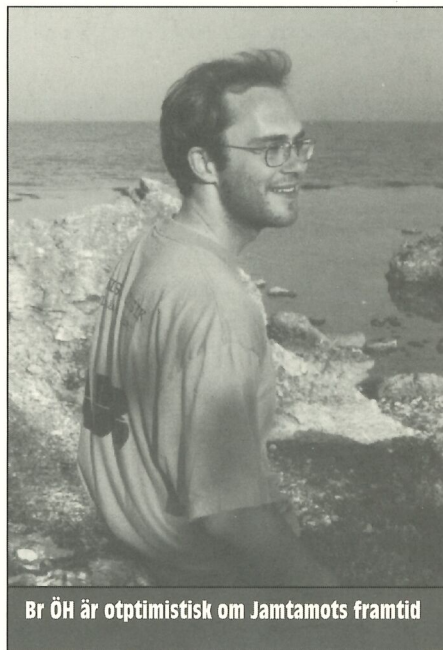
BRÖDER! HALVA MIN ÄMBETSTID har nu hunnit förflyta utan att Jamtlands Tidning behagat utkomma med något nummer som jag kunnat presentera mig i. Det är på tiden att även ni från Uppsala skingrade Jamtar får veta vem jag är. Jag heter Per-Olof Andersson och är född och uppvuxen i Sta'n, fränsett två år i späd ålder som tillbringades på onämbar plats. 20 år gammal kom jag hösten 1993 till Uppsala för att läsa teknisk fysik.

Av Br ÖH Per-Olof Andersson
Invald 1945

Jag minns mycket väl mitt första möte med Jamtamot. På reccemottagningen konkurrerade ett femtontal föreningar om vårt intresse. Det fanns de som bjöd på godis, det fanns de som bjöd på vin. Det fanns de som lockade med fest på lördag och det fanns de som mot en liten avgift erbjöd omedelbart medlemskap. Så fanns där Jamtamot. En samling orakade män, som när de väl öppnat munnen inte stängde den förrän de förmedlat hela sin åttioåriga historia. Här fjäskades inte. Öl sålde de och för att bli medlem var man tvungen att gå på två Mot. Det första för att utfrågas och få en uppgift, det andra för att redovisa densamma. Föreningen påstod sig ha en bred verksamhet, med fast förankring i den jamtska hembygden. Denna förening, som tills för några minuter sedan varit mig helt okänd hade väckt min nyfikenhet.

Den aning av särprägel reccemottagningen gett var dock intet mot vad komma skulle. Det blev dags för Mot. Omgiven av ett fyrtiotal män av varierande ålder, varav

vissa rest ner ända från hembygden, satt jag där och fattade ingenting. Det tog drygt två timmar enbart för att klara av formalia som kallelseförfarande och föregående Mots protokoll. När jag sent omsider kom hem var jag fylld av funderingar. Vad fick egentligen sedan länge yrkesverksamma män att vallfärda till Norrlands Nation för detta, och vad gjorde studenterna där, när de hade ett helt nöjespalats en trappa upp?

Br ÖH är optimistisk om Jamtamots framtid

Det gick två Mot innan jag kom tillbaka. Sedan har jag inte missat ett enda. Plötsligt var detta kul! Jamtamot hade kopplat mig i ett grepp effektivt som vore det själva Storsjöödjurssaxens. I studentens stundom kravfyllda värld utgör dessa sammankomster med sin blandning av seriösa föredrag och intellektuell gyttjebrottning ett välbehövligt inslag. Det tar ett tag att vänja sig vid dem, men när så väl skett

utgör Moten en stomme i tillvaron. Denna tillväjningsperiod är det dock inte alla som tar sig igenom utan många lämnar Jamtamot med bilden av en sluten krets bestående av självbeundrande män som är döva för allt vad reformer heter. Tyvärr förlorar vi på detta sett många lysande debattörer och blivande kommittémedlemmar och börjar vår, i flödande lokalpatriotism, yttrade hembygdskärlek misstolkas kan nyrekryteringen hotas.

Väl insatt i förhandlandets svåra konst finner dock den nye Brodern en ny dimension i livet. Inom Motets fasta men ändock töjbara ram får han tillfälle att ge uttryck för sina åsikter, lära sig hembygdshistoria, av i ämnet sjukligt insatta Bröder, och uppleva den alltid lika förvånande lyckan en vinst i halvarlotteriet ger.

Jag vill även passa på att poängtera vår mer seriösa sida. Hembygdsintresset är det som genom åren hållit ihop föreningen och oavsett samtidens ideal fört föreningen vidare. Jamtamots kulturella insats är något vi måste vara rädda om, även om vi överdriver dess betydelse. I dessa tider då nationernas särställning i det svenska skattesystemet inte längre bärs av sin forna självklarhet är allt nationen kan visa upp vid sidan av restaurangverksamheten viktigt. Det gångna Julmotet utgjorde på så sätt ännu en milstolpe i vår aktningvärda historia. Operetten "Fjuckles å Spjuckles", som via Jamtamots försänkningar och ekonomiska risktagande besökte Norrlands Nation, inledde eftermiddagen och utvecklade sig till en formidabel succé med hänsyn till den blygsamma marknadsföringen. När vi sedan under förhandlingarna valde Elsa Wallén till hederspristagare 1996 bröt vi den långa trend av manliga pristagare, som, om den fortgått, kunnat snedvrida synen på utmärkelser.

Norrlands vitalaste och virilaste åttioåring har ännu mycket kvar att ge.